

The illustration depicts a small, yellow, single-story building with a red door and two windows. The building is partially covered in ivy and is situated between two large, leafy green trees. A red wooden fence runs across the foreground, and a stone wall is visible below it. An orange sign with the word 'SLUSS' is positioned on the right side of the fence. The overall scene is set in a lush, green environment.

Ellinor Wikman

SLUSS

**Slussvaktarinnan
i Töcksfors**

Innehållsförteckning

PROLOG

KAPITEL 1

KAPITEL 2

KAPITEL 3

KAPITEL 4

KAPITEL 5

KAPITEL 6

KAPITEL 7

KAPITEL 8

KAPITEL 9

KAPITEL 10

KAPITEL 11

KAPITEL 12

KAPITEL 13

KAPITEL 14

KAPITEL 15

KAPITEL 16

KAPITEL 17

KAPITEL 18

KAPITEL 19

KAPITEL 20

KAPITEL 21

KAPITEL 22

KAPITEL 23

KAPITEL 24

KAPITEL 25

KAPITEL 26

KAPITEL 27

KAPITEL 28

KAPITEL 29

KAPITEL 30

KAPITEL 31

KAPITEL 32

KAPITEL 33

KAPITEL 34

KAPITEL 35

KAPITEL 36

KAPITEL 37

KAPITEL 38

KAPITEL 39

KAPITEL 40

KAPITEL 41

KAPITEL 42

KAPITEL 43

KAPITEL 44

KAPITEL 45

KAPITEL 46

KAPITEL 47

KAPITEL 48

KAPITEL 49

KAPITEL 50

KAPITEL 51

KAPITEL 52

KAPITEL 53

KAPITEL 54

KAPITEL 55

KAPITEL 56

KAPITEL 57

KAPITEL 58

KAPITEL 59

PROLOG

År 1920

I min famn låg ett nyfött barn. En flicka. Hennes liv hade tänts samtidigt som ett annat liv tagits ifrån oss. På andra sidan sängen satt barnets far. Jag skymtade skräck och vanmakt i hans förvridna ansikte. När jag tittade in i barnets klarblå ögon fylldes jag av beslutsamhet. Mitt ansvar skulle bli att skydda henne tills döden skilde oss åt.

Fadern reste sig. Hans sinne var tungt, så påverkat av situationen att hans ben knappt bar honom. Innan han lämnade rummet betraktade han mig och barnet. Det var sista gången jag såg Paul och sista gången han såg sin dotter.

Under dagarna som följde levde jag som i en dimma och hade svårt att skilja dröm från verklighet. Vad hade jag precis varit med om?

Bredvid mig i sängen låg hon, Lilly, helt omedveten om vad som hänt henne i livets början. Jag strök med pek fingret över hennes ljusa ögonbryn och hörde hennes andetag.

KAPITEL 1

År 2017

"Maxime, nu kommer bollen."

När Milla rullade bollen till sin lillebror hörde hon hur det knastrade under vardagsrumsbordet. Hon visste direkt att den rullat över aska från en cigarett. Ljudet var välbekant.

"Vänta Maxime. Jag hämtar bollen."

Hon gick in i köket och hämtade en bit hushållspapper och blötte den under kranen. Diskhon var omringade av tomma vinflaskor och ölburkar.

När hon kom tillbaka till vardagsrummet var hennes treårige bror redan under bordet för att hämta bollen. Milla suckade och lutade sig ner för att torka upp askan från fimpar under det vita billiga IKEA-bordet.

Hon stoppade sin bror i farten och granskade hans byxben. Milla borstade av dem trots att hon inte såg någon aska.

Det var några dagar innan Millas artonårsdag och hon och hennes mamma hade kallats till Socialen för ett möte om sysselsättning för Milla under sommaren.

Mötet började om mindre än en timma och Milla undrade om hon skulle ringa soctanten och ställa in eller ta med sig Maxime på spårvagnen.

Hon ringde sin mamma för tredje gången, inget svar.

"Fånga", skrek Maxime.

Han kastade bollen upp i luften och den landade i den nedsuttna bruna tygsoffan.

Dörren öppnades och på några sekunder insåg Milla att hon skulle få gå ensam på mötet. Jane, deras mamma, som varit på stan för att köpa mat, hade förmodligen tagit en

barrunda istället. Några matkassar syntes inte till när hon snubblade över skorna i hallen.

Milla ville inte lämna sin lillebror ensam med henne, men vad hade hon för val. Hon satte på sig jackan.

"Vart ska du?" sa Jane.

Hon la sig i soffan och letade tafatt efter fjärrkontrollen till TV:n.

"Vi har ett möte med soctanten om fyrtiofem minuter."

Milla hämtade sin mobil från vardagsrumsbordet, samtidigt som hon tog upp Maximes boll från soffan. Hon satte sig på huk intill sin lillebror. Han satt på golvet vid TV:n och tittade storögt på henne.

"Jag kommer snart. Jag måste bara åka spårvagn en stund."

Milla klappade sin lillebrors tjocka bruna hår, gav honom bollen och lämnade sedan lägenheten utan att vända sig om. Hon var trött på att vara den osynliga dottern.

KAPITEL 2

Spårvagnen gnisslade när den körde över Götaälvbron. Milla var glad att det inte var någon broöppning. Hon tyckte inte om att komma försent till avtalade möten. Hennes mamma hade vunnit pris i att komma sent och Milla ville inte bli jämförd med henne.

Några minuter innan tre öppnade Milla dörren till Socialkontoret. Hon tog tag i första bästa tidning, men kunde inte koncentrera sig. Istället började hon bita på naglarna. Det var så svårt att låta bli. En ful ovana hon ärvt av sin mamma.

Soctanten hade en röd klänning och matchande örhängen. Vid förra mötet hade hon haft en blå klänning.

"Välkommen Milla. Kommer Jane lite senare?"

Soctanten fick en rynka mellan ögonbrynen och granskade Milla.

"Hon hade lite mycket idag, så hon kunde inte följa med."

Milla tittade ner och snurrade en slinga av sitt mörka hår med pekfingret. Hon hatade att ljuga. Det hade blivit vardag. Hon hade skyddat sin mamma så länge hon kunde minnas. Trots att soctanten förmodligen visste hur det låg till var det svårt att säga sanningen.

"Jag ringer din mamma när vi avslutat vårt möte. Jag tror att både jag och du inser att du behöver komma bort från Göteborg över sommaren, till att börja med", sa hon.

Milla noterade att hon hade rött läppstift. Munnen rörde sig hela tiden. Hon pratade och pratade. Milla hörde en del, men långt ifrån allt. *Ska jag verkligen lämna Maxime ensam hos mamma en hel sommar?* tänkte hon.

Efter mötet tog Milla spårvagnen till Centralstationen och köpte en biljett till en liten ort i Värmland som hette

Töcksfors.

I fickan på de tajta jeansen låg en lapp med en mejladress till någon som hette Marianne. Det var hon som anlitat Milla som slussvaktare under sommaren.

När hon återigen satt på spårvagnen började hon skriva ett blogginlägg om längtan efter att ha en närvarande mamma, om lättnaden över att slippa allt en stund, men också om fasan över att lämna Maxime. Skulle hon lämna allt?

KAPITEL 3

Längst fram i bussen fanns ett äldre par som skulle resa till Arvika för att hälsa på sina barn och barnbarn. I övrigt var det bara Milla och busschauffören ombord på bussen.

Milla bet på naglarna igen. Vad hade hon gett sig in på? Hur kunde hon gå med på att ta ett sommarjobb i Töcksfors av alla ställen? Söctanten hade sett nöjd ut när hon stolt presenterat arbetet som slussvaktare i de värmländska skogarna. Hon menade att Milla behövde miljöombyte, komma bort från Göteborg, få nya bekantskaper och arbetslivserfarenhet.

Framför allt ville hon att Milla skulle få en paus från sin mamma, som förmodligen var en betydande orsak till hennes psykiska ohälsa.

Men Töcksfors, tänkte Milla, samtidigt som bussen passerade gränsen mellan Dalsland och Värmland.

Vägen slingrade sig fram och det var skog så långt ögat kunde nå. Solen kikade fram mellan trädtopparna då och då. Resan från Göteborg till Bengtsfors kändes som en hel evighet. Milla trodde inte att det var möjligt för bussen att köra långsammare, men hon hade fel.

Mitt i all tristess upptäckte hon något som väckte hennes intresse. Intill vägen fanns ett gammalt järnvägsspår, där människor cyklade på små vagnar. Det såg ut som om de tog sig fram genom att trampa på pedaler. På de flesta vagnar fanns två personer, en av dem cyklade och den andre satt bredvid. Milla såg en skylt där det stod *Varning för dressin.*

Hon loggade in på sin blogg via mobilen och läste igenom det opublicerade inlägget. I början av bussresan hade hon skrivit om beslutet att flytta till Töcksfors över sommaren